

AGATA KURPISZ

MICHAEL DANA GIOIA

SŁOWA

Świat nie potrzebuje słów. Wyraża się
w świetle słońca, w liściach i cieniach. Kamienie na ścieżce
nie muszą zostać spisane, aby być prawdziwe.

Wiatr władający biegle liśćmi zna tylko narzecze istnienia.
Pocałunek to wciąż pocałunek, choć nie padło ani słowo.

A jedno słowo wystarcza, by go przekształcić, zniekształcić -
zakazany, niewinny, przelotny, małżeński, sekretny.

Samo miano pocałunku zdradza nerwowy pośpiech rąk
przemykających po skórze czy ściskających ramię, powolne
wygięcie szyi czy nóg, bezgłośny dotyk języków.

A jednak kamienie zdają się mniej prawdziwe tym, którzy nie umieją
nazwać ich ani odczytać milczących sylab wyrytych w krzemionce.
Czerwony kamień wart jest więcej ujrany jako jaspis -
metamorficzny kwarc, pokrewny krzemieniowi, z którego Kiowa
rzeźbili groty strzał. Nazwać oznacza poznać i zapamiętać.

Światło słońca nie potrzebuje pochwał za przebijanie chmur,
za malowanie skał i liści blaskiem, za rozpuszczanie
lśniących kropelek w chmurach, z których się zrodziły.
Jasność dnia nie potrzebuje pochwał, a zatem wysławiamy ją -
Wspanialszą od nas i próżnych słów, których się chwytamy.